

GEERTEN.

Als ik het zie....

ANGE (*warm*).

Hoe kan ik dat voor jou doen?

GEERTEN.

In je vraag ligt het antwoord. Je verlangen is voldoende. Het intuïtief-begrijpen zal je vanzelf brengen tot een daad of een woord, die mij alles geven.... Ik heb zoo weinig noodig....

ANGE.

Je hebt een gróóte behoefte aan teederheid. Je was teveel alléén met jezelf....

GEERTEN (*ziet haar aan met ontroering-befloersden blik*).

ANGE (*vraagt sprakeloos om een wederwoord*).

GEERTEN.

Dat was de moeder, die door je héénging..

ANGE (*bloost en wendt haar blik af*).

Je denkt nu toch van mij niet, dat ik een vrouw ben, die een man enkel wou koesteren?

GEERTEN.

Evenmin als ik louter gekoesterd zou willen worden. Het is één van de vele schaakeeringen van ons samenzijn. Je zult ook de zuster voor mij wezen....

ANGE.

Ook niet alléén....

GEERTEN.

Neen. Evenmin als de minnares. Toch die allen bij tijden. En zóó, dat in iederen stand de aanvoeling blijft van de anderen.. Tot ze in een hoog moment samenvallen..

ANGE.

En dat is?

GEERTEN.

Wat ons eeuwig bindt, omdat er een scheiding op volgt, die de voorbereiding vormt van een hoogere verééniging....

ANGE (*stil*).

En dat noem je: alle vrouwen bezitten in ééne?

GEERTEN.

Dat is het. En ik vond het in jou. Jij

bent het wèzen van al mijn verbeeldingen.. Jij moèst afwijzen, die niet àlles vroegen. Je moèst teleurstellen, die maar een deel van je wezen zochten, omdat ze enkel dat deel begrépen....

ANGE (*zeer zacht*).

Maar als je nu de zekerheid hebt van het bezit....

GEERTEN.

Die zal ik nooit hebben. Want ik wil àlles.... dat is het onbereikbare. Daarom is onze band niet meer te verbreken.... Alleen in oogenblikken van zelfvergeten is een zékerheid. Maar die verdwijnt telkens weer voor het verlangen naar een hóógere..

ANGE (*met lichten huiver*).

Zou er geen blijvend zelfvergeten kunnen zijn....

GEERTEN (*vèr*).

Het is nooit te zeggen, wat wij samen kunnen vinden.... (*Een lange, vervulde stilte*).

ANGE.

Wat zijn wij stil geworden. Nu is onze dans uit....

GEERTEN.

Neen, Ange. Die is geen oogenblik onderbroken. Alleen het tempo veranderde.... (*Nu gaat zij naar het klavier, als in droom. Geerten blijft roerloos zitten. Zij speelt. Vreemde huiveringen doorvaren hem. Ange geeft zich in haar spel. In al breeder akkoordenvluchten stort zij haar machtig-hartstochtelijk verlangen uit zonder eenigen schroom. Tot de verstilling komt en zij eindigt met een wijdvlociend adagio.... als verging de uitbrekende overgave in een hoog-teeder nagenieten door liefkoozing. Geerten is opgestaan. Hij kan niet spreken. Als Ange hem genaderd is, omvat hij haar en buigt voorzichtig heur hoofd tot zijn schouder. Als zijn mond haar lippen beroert sluit zij de oogen*).